

10.
Baskı

Evine Dönmek İsteyen Kedi

hayykitap

JILL TOMLINSON

Resimleyen Paul Howard

Suzi küçük bir tekir kedi.
Fransa'da yaşamayı,
kelebeklerin peşinde koşmayı çok seviyor
Suzi'nin sevmediği bir tek şey var:
Kaybolmak...

Acaba Suzi evine dönebilecek mi?

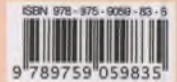

Serinin diğer kahramanlarıyla
tanışmak ister misiniz?

hayykitap

8 TL

Bu, Suzi.

Suzi küçük bir tekir kedi.

Fransa'da yaşamayı,

kelebeklerin peşinde koşmayı,

diğer kedilerin tersine,
kuyruğundan kafasına doğru
okşanmayı çok seviyor.

Suzi'nin sevmediği bir tek şey
var: Kaybolmak...

Hayykitap - 79
Yaşasın Çocuklar - 13

EVİNE DÖNMEK İSTEYEN KEDİ

Jill Tomlinson

Özgün Adı: The Cat Who Wanted To Go Home

Resimleyen: Paul Howard

İngilizceden Çeviren: Gökçe Ateş Aytuğ

Grafik Uygulama: Dursun Çavuş

© Hayykitap, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Hayykitap'a aittir.

İngilizcede ilk baskısı 1972'de Methuen and Co Ltd tarafından yapılmıştır.

Yeni baskıları Egmont UK Limited, 239 Kensington High Street,
London W8 6SA tarafından yapılmaktadır.

Metin © The Estate of Jill Tomlinson, 1972

Kapak ve resimler © Paul Howard, 2004

ISBN: 978-975-9059-83-5

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2009

10. Baskı: İstanbul, Kasım 2015

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.

Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C

Güneşli - İstanbul

Sertifika No: 11965

Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap

Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sok.

No: 36 Akatlar Beşiktaş 34335 İstanbul

Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51

cocuk@hayykitap.com

www.hayykitapcocuk.com

Yayınevinden ve yazardan yazılı izin alınmadan

kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,

hiçbir şekilde kopya edilemez,

çöğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Evine Dönmek İsteyen Kedi

JILL TOMLINSON

Resimleyen Paul Howard

İngilizceden Çeviren Gökçe Ateş Aytuğ

Tricia ve çocukları Johanne,

Roderick ve Caroline için...

Ve tabii D. H. için...

İçindekiler

Tuhaf bir sepet

7

Kıyı gezintisi

20

Eğlence olsun diye
suya girilir mi?

30

Kedi kayacı

38

Fransa'ya dönmenin
en ıslak yolu

47

Suzi neredeyse
denizin dibini boyluyor

58

Yoksa
arabayla mı dönecek?

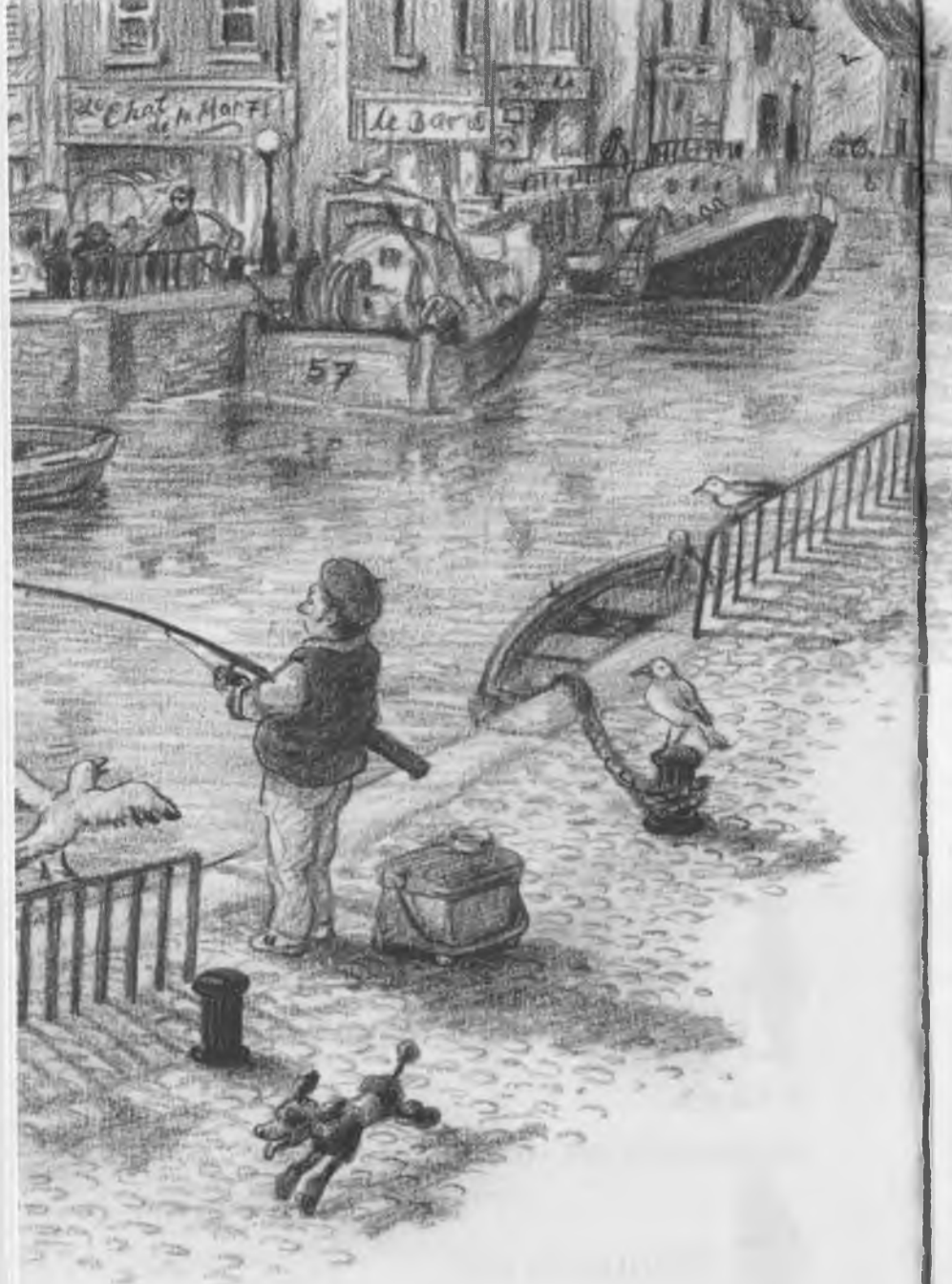
68

Sonunda ev!

77

Tuhaf bir sepet

Suzi küçük bir tekir kediydi. Dimdik duran sert, beyaz bıyıkları, ön patilerinde futbol çorabı gibi görünen iki büyük beyaz beneği vardı.

Fransa'da küçük bir sahil kasabasında bir balıkçının evinde yaşıyordu. Balıkçının dört oğlu vardı. Piyer on, Henri sekiz, Paul altı ve Gebi dört yaşındaydı. Yan yana dizildiklerinde

bir merdivenin basamakları gibi görünüyorlardı. Oğlanların hepsi Suzi ile oynuyor ve gittikleri her yere onu da götürüyorlardı.

En büyükleri olan Piyer, büyük mutfak masasının kalın ayaklarından birine eski bir kilim parçası sarıp Suzi'ye bir tırmalama tahtası yapmıştı. Böylece Suzi ne zaman isterse tırnaklarını bileyebiliyordu.

Henri, Suzi'nin okşanmasını en sevdiği yerinin benekli karnı olduğunu biliyordu. Suzi'nin vücudunun üst kısmı siyah çizgilerle kaplıydı ama açık kahverengi tüylü karnında siyah benekler vardı. Henri onun üstten bakınca bir kaplana, alttan bakınca bir leopara benzediğini söylerdi hep. Her neyse, Henri, Suzi'yi neresinden okşaması gerektiğini iyi biliyordu.

Paul ona bir oyuncak yapmıştı. Uzun bir

ipin ucuna, top gibi buruşturduğu bir kâğıt parçası bağlıyor ve bunu Suzi'nin kovalaması için yerde sürüklüyordu. Suzi hıphızlı koşup Paul'e hemen yetiştiği için kovalama faşlı genelde pek uzun sürmüyordu. Suzi hemen atılıp kâğıdı yakalayiveriyordu. Paul biraz durup nefesini düzenliyor ve bu sefer kâğıttan topu Suzi'nin başının üzerinde, yetişemeyeceği bir mesafede sallıyordu. Suzi yakalamak için zıplıyor da zıplıyor, tam yakalayacakken Paul topu biraz daha yukarı kaldırıyor. Paul'le oynamak çok eğlenceliydi.

Ama en küçükleri Gebi, içlerinde en iyisiydi. Suzi onu çok seviyordu. Hem de çok tuhaf bir nedenle... Gebi bir kediyi nasıl okşaması gerektiğini bilmiyordu. Kedilerin çoğu kafalarından kuyruklarına doğru okşanmayı severler; zaten tüylerinin çıkış yönü

de böyledir. Ama Gebi, Suzi'yi hep ters yöne okşuyordu: Kuyruğundan kafasına doğru. Ve bu Suzi'nin *çok hoşuna gidiyordu*. Suzi mutlulukla Gebi'nin eline sürtünüyor, dikiş makinesi gibi mırlıyor, ondan tekrar tekrar okşamasını istiyordu.

Gebi'nin okşamasını dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu. Evet, balık yemekten bile daha çok. Suzi balık yemeyi de çok seviyordu aslında.

İyi ki de seviyordu, çünkü ona her gün, sabah akşam balık veriyorlardı.

Teknesiyle denize açılan babaları, tuttuğu balıklarla eve dönünce çocuklar ona yardım ediyorlardı. Piyer, Henri, Paul, Gebi ve Suzi onu her gün iskelede bekliyorlardı.

Suzi'nin, satılamayacak kadar küçük balıklardan istediği kadar yemesine izin veriyorlardı. Av pek iyi geçmemiş olsa da Suzi hiç aç kalmıyordu. Hatta çocuklar onu o kadar koşturmasa şişko bir kedi olup çıkabilirdi.

Suzi çocukların okulda olduğu zamanları hiç sevmiyordu. O zaman onunla oyun oynayacak, başının üzerinde ip sallayacak, onu kâğıt topla koşturacak, ağaçlara tırmandıracak kimsesi kalmıyordu. Suzi çocuklar okuldayken tek başına iskeleye gidip insanların ayağına dolanıyor ya da arka taraflardaki tarlalarda keşfe çıkıyordu.

Bir gün tarlaların orada kelebek kovalıyordu ki, neredeyse karşısına çıkan kocaman bir sepetin içine düşüverecekti. Suzi limanda bir sürü sepet görmüştü ama bu sepet daha önce gördüklerinden çok daha büyüktü.

Suzi sepetin yüksek kenarlarından birine tırmandı ve içine baktı. Sepet o kadar büyüktü ki, içinde ahşap bir tabure bile vardı. Taburenin altında ise harika bir gölge oluşmuştu.

Çok sıcak bir gündü. Suzi biraz kestirmeye karar verdi. Sepetin içine atladı ve burnu kuyruğuna degecek şekilde taburenin altına kıvrıldı. Böyle kıvrılınca kocaman, tüylü bir salyangoz gibi görünüyordu.

Kısa süre sonra derin bir uykuya daldı.

Uyandığında tuhaf bir şey hissetti. Sepet sağa sola sallanıyordu sanki. Hemen ayaklanıp

sepetin kenarına
koştı ve dışarı atlamak
için yukarı tırmandı. Ama dışarı bakınca bu
fikrinden hemen vazgeçti! Yer çok ama çok
uzaktaydı – atlayamayacağı kadar uzakta.
Sepet birden şiddetle sallanmaya başlayınca
pençesiyle sıkıca bir ipe tutundu.

İp mi? Sepete girerken bu ipleri hiç fark
etmemişti. Başını kaldırıp yukarı baktı. İpler
kocaman bir balona bağlıydı. Demek Suzi bir
balonunun içinde, gökyüzünde süzülüyordu!

Zavallı Suzi! Kayarak içeri girdi ve yere sinip orada korkudan titrer halde oturdu.

Sonra sırtında nazik bir dokunuş hissetti, arkasına dönüp bir baktı ki sepette onunla birlikte bir de adam vardı.

“Merhaba kedcik,” dedi adam. “Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum. Ama neyse, artık çok geç. Benimle İngiltere’ye gelmek zorundasın.”

İngiltere mi? Suzi İngiltere’nin nerede olduğunu bilmiyordu ama oraya gitmek istemediğinden emindi. Çocuklarla birlikte Fransa’daki sahil kasabasında kalmak istiyordu.

“Şe mua!” (Chez-moi!) diye bağırdı. Fransızca olarak eve gitmek istediğini söylüyordu.

Ama adam delicesine sallanan balonla uğraşmaya başladı ve o andan itibaren küçük

yolcusuyla ilgilenemeyecek kadar meşguldü.

Böylece Suzi Fransa ile İngiltere arasındaki Manş Denizi'ni balonla uçarak geçti! Bu yolculuğun her anından nefret etti: Balon beşik gibi sallanıp durmuştu. Yolculuğun en kötü kısmı ise, Fransa sahillerinin iyice geride kalıp gözden yitmesiydi – Fransa'yla birlikte Piyer, Henri, Paul ve Gebi; Fransa ve sevdiği her şey...

“Şe mua!” diye bağırdı yine ama sesini duyan olmadı. Altlarında kocaman, pofuduk bulutlar vardı ve bazen çok aşağılardaki denizin üzerinde oyuncak gibi minicik gemiler görünüyordu. Aslında çok ilginç ve güzel bir yolculuk olabilirdi ama Suzi'nin aklında sadece bir tek şey vardı: Bu uçsuz bucaksız denizi geçip nasıl geri dönecekti?

Hafif bir çarpma ve sarsıntıyla İngiltere'ye indiler. Suzi son anlarda gözlerini sıkıca

kapadığı için karaya vardıklarını fark etmemişti.
Balondan dışarı atlayıp koşmaya başladı.

Karnı çok acıktığı için, burnuna gelen bir
balık kokusuna doğru koştu. Koku denizden
geliyordu ama ne balık vardı ne de balıkçı
tekneleri.

Burası bir İngiliz sahil kasabasıydı ve
Suzi'ninkine azıcık bile benzemiyordu.

Denizin önünde sadece upuzun bir beton duvar ve kumsala inen merdivenler vardı. Zavallı Suzi. Mutsuz bir halde deniz kıyısında oturup dalgalara baktı. Bunca suyu geçip evine nasıl dönecekti?

Şansına, kumsaldan belediyede çalışan bir kadın geçiyordu. Görevi, kaybolmuş kedilere ev bulmaktı. Suzi'nin kaybolduğunu anlayıp

onu önceden tanıdığı iyi kalpli, yaşlı bir kadının evine götürdü. Yaşlı kadının adı Jo Teyze idi.

“Benim için bu kediye bakabilir misin Jo Teyze?” diye sordu belediye görevlisi kadın.

“Onu daha önce hiç görmemiştim. Buralardan değil. Kaybolmuş herhalde.”

“Tabii ki. Burada kalabilir,” dedi Jo Teyze. “Biff’e arkadaşlık eder hem.”

Biff, Jo Teyze’nin yeni muhabbet kuşuydu. Konuşmayı öğrenmeye çalışıyordu.

“Selam Jo Teyze,” dedi Biff çatlak sesiyle.

Suzi tabii ki İngilizce konuşmaları anlamıyordu ama Jo Teyze’nin önüne koyduğu bir kap sütün ne olduğunu hemen anladı ve son damlasına kadar hepsini yalayıp tuttu. Sonra, kibar bir kedi olduğu için Fransızca teşekkür etti: “Mersi!” Miyavlayarak kolaylıkla söylenen bir sözcüktü “meer-sii”.

“Ne kadar tuhaf miyavlıyorsun pisicik,” dedi Jo Teyze.

“Mersi,” dedi Biff.

“Aferin sana akıllı Biff,” dedi Jo Teyze.

“Akıllı Biff,” dedi Biff. “Mersi.”

Jo Teyze Suzi’ye eski bir sandalyenin üzerinde rahat bir yer hazırladı. Suzi sandalyeye kuruldu ve Jo Teyze onu uzun uzun okşarken mutlulukla mırladı.

Fransızca mırıyordu ama mırlama sesi nereli olursanız olun tüm dünyada aynıdır zaten.

Ama ne kadar rahat olursa olsun ev gibi değildi tabii. Suzi, Gebi’nin onu, tüylerinin tersi yöne okşamasını özlemişti.

Kıyı gezintisi

Böylece Suzi, Jo Teyze ve Biff'le yaşamaya başladı.

Ertesi sabah Jo Teyze alışverişe gitmek için üç tekerlekli bisikletini çıkardı. Bisikleti, komşusunun küçük kızının kullandığı gibi kocaman tekerlekleri ve ön tarafında sepeti olan büyük bir bisikletti. Jo Teyze artık iki tekerlekli bisiklete binmek için çok yaşlı olduğunu düşündüğü için bu üç tekerlekliyi kullanıyordu.

Suzi uyandığında, Jo Teyze koridordaki aynanın karşısında, yassı hasır şapkasını bir şapka iğnesiyle topuzuna tutturmaya çalışıyordu. Suzi onun dışarı çıkmak üzere olduğunu hemen anladı.

Jo Teyze daha birkaç metre boyunca pedal evirmiğti ki, birden direksiyon demirinin üzerinden ona bakan tüylü bir surat gördü.

“şe mua!” dedi tüylü şey.

Jo Teyze hızla direksiyon kırıp durdu.

“Ayy, kedicik! Korkuttun beni. Ne yapıyorsun burada? Eve dn. Pişşt! Hadi!”

Suzi dediklerini anlamıyordu. “şe mua!” diye bağırdı kendini sepete iyice yerleştirerek.

“Peki, peki, istersen gelebilirsin,” dedi Jo Teyze ve yeniden pedal çevirmeye başladı.

“Ama kımıldamadan dur.”

Böylece Suzi, Jo Teyze'nin bisikletinde

deniz kıyısına doğru harika bir yolculuk yaptı. Denizi görünce çok heyecanlandı. O ve Fransa arasındaki tek şey, beyaz dalgalarla süslü bu masmavi sulardı.

Jo Teyze bisikleti kasap dükkânının önüne park edip içeri girer girmez Suzi sepetten atlayıp kumsala doğru koştu. Her yerde çocuklar vardı. Tıpkı Fransa'daki çocuklar gibi ellerinde küreklerle kumları kazıyorlar, su dolu kovalarla etrafta koşuşturuyorlardı. Suzi çevik hareketlerle aralarından geçip denize doğru koştu. Ailesininki gibi bir balıkçı teknesi bulmayı umuyordu ama görünürde hiç öyle bir şey yoktu. Etrafta sadece bağırışan, sağa sola su sıçratan insanlar vardı. Suzi açıklara bakıp tekne aramakla öyle meşguldü ki, minik dalgaların kuma doğru gelip de patilerini yaladığının farkına varmadı.

“Şuraya bak baba! Ayaklarını suya sokan

bir kedi var!” dedi küçük bir kız, babasına. Babası bir şezlongda oturmuş, gazete okuyordu.

“Kediler ayaklarını suya sokmazlar hayatım,” dedi babası. “Kediler sudan nefret eder.”

“Ama bu kedi sokmuş işte,” dedi küçük kız. “Gidip bakacağım.”

Küreğini bırakıp denize koştu. Suzi oradan biraz uzaklaşmıştı ama kumda bıraktığı pati izleri yüzünden nerede olduğunu bulmak hiç de zor değildi.

“Pisipisi!” dedi küçük kız ve elini uzatıp Suzi’yi okşamaya başladı. Suzi’nin tüyleri ürperdi, mırlamaya başladı ve kızın eline tüm vücuduyla sürtündü.

“Ne kadar tatlısın!” dedi küçük kız. Suzi’yi kaldırıp kucağına aldı. “Seni babama

göstermek istiyorum, olur mu? Ayaklarını suya soktuğuna inanmıyor.”

Kız kucağında Suzi'yle kumsala doğru yürümeye başlamıştı ki, Suzi birden atlayıp kayalara doğru koştu. Denizde bir şey vardı! Küçük kızın kucağındayken çok daha geniş bir alanı görebilmişti ve denizde bir tekne gördüğünden emindi. Bir tekne! Sonunda eve dönebilecekti.

Küçük kız onun peşinden gitmek istedi ama Suzi çok hızlı koştuğu için vazgeçti. Zaten babasına haber vermeden fazla uzaklaşırsa babası ona çok kızardı. Tüh! Babası artık ayaklarını denize sokan bir kedi gördüğüne *asla* inanmayacaktı.

Suzi kayalıklara tırmandı ve denize baktı. Evet! Tekne oradaydı işte. Aslında küçücük bir şişme bottu ama olsun, yüzebildiğine

göre idare ederdi. Suzi'nin bir şekilde ona binmesi gerekiyordu. Şansına, içindeki küçük oğlan botu kayalığa yönlendirdi. Suzi kaygan yosunların üzerinden iyice kenara doğru yürüdü ve kocaman açtığı yemyeşil gözleriyle çocuğa baktı.

“Şe mua!” dedi umutla. “Şe mua!”

Çocuk kafasını kaldırıp şaşkınlıkla Suzi'ye baktı. Kumsalda daha önce hiç kedi görmemişti. “Ne istiyorsun pisicik? Bota binmek istiyor olamazsın, değil mi?”

Suzi cevabını yosunların üzerinden çocuğun yanına atlayarak verdi. Kuyruğunu kıvrıp oturdu ve uslu bir şekilde beklemeye başladı. Nihayet evine dönüyordu.

Ama tabii ki aslında dönmüyordu. Şişme bir botla Manş Denizi'ni geçemezdi ki. Zaten küçük oğlanın sadece kıyıdaki sığ sularda

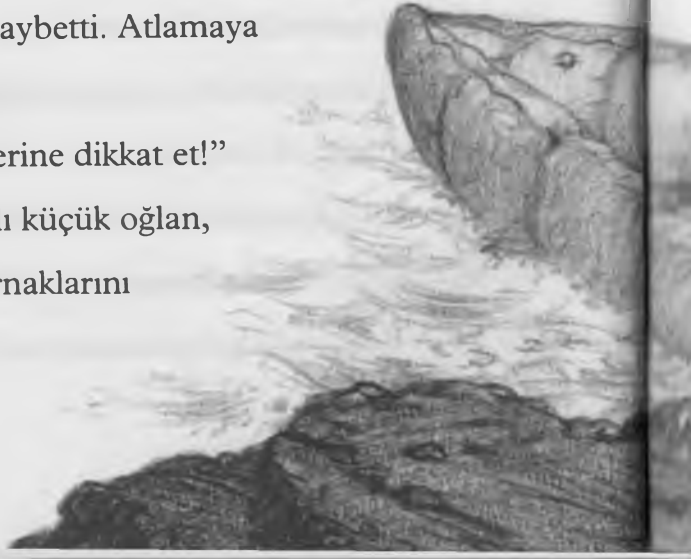
gezinmeye izni vardı. Birkaç dakika ileri geri gidip geldikten sonra Suzi huzursuzlanmaya başladı. İşe yaramıyordu. Bu şekilde Fransa'ya gidemezdi.

“Şe mua!” diye bağırdı. Bu çocuk niye eve dönmenin onun için ne kadar önemli olduğunu anlamıyordu? “Şe mua!”

“İnmek mi istiyorsun, hı?” diye sordu çocuk. “Peki o zaman, sıkı tutun.”

Düz bir kayalığa yanaştı. Suzi çocuğun onu deniz kıyısına geri getirdiğini anlayınca, Fransa'ya dönme umudunu tamamen kaybetti. Atlamaya hazırlandı.

“Patilerine dikkat et!”
diye bağırdı küçük oğlan,
Suzi'nin turnaklarını

plastik bota bastırđını görünce. “Botu deleceksin!”

Ama çok geç kalmıştı ve Suzi zaten çocuğun dediklerinden hiçbir şey anlamıyordu. Arkasında dört minik delik bırakarak kayalığın üzerine atladı ve deliklerden hızla hava boşalmaya başladı. Kedi patileri şişme botlar için çok tehlikelidir.

Suzi'nin arkasından çocuk da atlayıp botunu kıyıya doğru çekti.

“Bir daha kesinlikle botuma kedi
almayacağım,” diye homurdandı ve tamir
malzemelerini bulmak için ceplerini karıştırdı.

Yavaşça sönmeye başlayan bot, Suzi
kasap dükkânına vardığında
tamamen dümdüz olmuştu.

Jo Teyze'nin bisikleti
kasap dükkânının
önünde değildi ama
neyse ki Suzi eve giden
yolu hatırlıyordu.

Suzi eve vardığında Jo Teyze, “Küçük pisicik, küçük pisicik, nerelerdeydin?” diye sordu.

“Küçük pisicik, küçük pisicik, nerelerdeydin?” diye tekrarladı Biff, komik sesiyle. “Akıllı Biff.”

“Aferin sana akıllı Biff,” dedi Jo Teyze. “Pekâlâ pisicik, al bakalım, işte akşam yemeğin.” Yere bir kap ciğer koydu.

“Mersi,” dedi Suzi bıyıklarını yalayarak.

“Ne tuhaf miyavlıyorsun,” dedi Jo Teyze.

“Mersi,” dedi Biff. “Akıllı Biff.”

Suzi mırlamaya başladı.

Ama Gebi'nin onu, tüylerinin tersi yöne okşamasını özlemişti.

Eğlence olsun diye suya girilir mi?

Ertesi sabah Jo Teyze bisikletini yine çıkardı ve Suzi sepete atladı. Hava çok rüzgârlı olduğu için Jo Teyze çarşıya inen tüm yol boyunca şapkasını eliyle tutmak zorunda kaldı.

Deniz kıyısına dönen viraja geldiklerinde neredeyse uçmak üzerelerdi. Denizden çok sert bir rüzgâr esiyordu. Kumsala vuran koca koca dalgalar vardı.

Jo Teyze manavın önüne park etmeyi başarabildi. Suzi ise hemen dalgalara bakmaya gitti. O gün Fransa'ya dönebilme şansı hiç yoktu sanki.

Yoksa var mıydı? Genç bir adam elinde bir sörf tahtasıyla dalgalara doğru koşuyordu. Kesinlikle *Fransa'ya gidiyor* olmalıydı!

Suzi ona doğru koştu ama çok geç kalmıştı; adam epey uzaklaşmıştı artık. Şimdi yüzüyor, kulaçlarının arasında sörf tahtasını ileriye itip önünde tutuyordu.

Suzi mutsuz bir halde adamı izledi. Adam onsuz gidiyordu işte. Suzi eve dönmeyi ne kadar çok istiyordu oysaki. Başını kaldırıp bağırdı: “Şe mua!”

Ama nasıl olur? Genç adam onu duymuş olmalı ki, geri dönüyordu. Onu almak için geri dönüyordu!

Suzi de ona doğru koştı; ıslanmak umurunda değildi. Adam sörfü kuma değince sörften indi, Suzi ise sörfte atladı. Adam çok şaşırılmıştı.

“Benimle sörf yapmaya mı gelmek istiyorsun?” diye sordu. “Kediler suyu sevmez ki!”

“Şe mua!” dedi Suzi.

“Peki bakalım. Ama sıkı tutun. Burası çok ıslak.”

Suzi sımsıkı tutundu ve genç adam sörf tahtasını başının üzerine kaldırıp dalgalara doğru ilerledi.

Suzi dengede durmakta çok zorlanıyordu ama yine de mutluydu. Nihayet Fransa’ya dönüyordu işte.

Adam yüzerek sörf tahtasını dalgaların *içine doğru* itmeye başladığında ise Suzi artık pek

mutlu sayılmazdı. Ama gözlerini kapayıp sıkıca tutundu ve ağzına giren berbat deniz sularını püskürttü.

Genç adam birden bağırdı: “İşte süper bir şey geliyor!”

Sörfü döndürdü, dizini dayayıp üzerine çıktı ve ayağa kalktı. Koca bir dalga gelip çarptı ve kumsala doğru geri itti onları. Yani İngiltere’ye. Suzi çok sinirlenmişti.

“Şe mua!” diye bağırdı.

“Evet, muhteşem, değil mi?” diye bağırdı genç adam. Suzi’nin de kendisi kadar eğlendiğini sanıyordu.

Kumsalda sörf tahtalı başka adamlar da vardı. Suzi’yi görünce şaşırdılar.

“Yanındaki de kim Bill?” diye bağırdı içlerinden biri. “Yeni bir kulüp üyesi mi yoksa?”

“Evet,” diye bağırdı Bill. “Müthiş bir partnerim var. İzleyin.”

Hep birlikte denize girdiler. Suzi çok rahatlamıştı. Tabii ki, adam arkadaşlarını almak için geri gelmişti, hepsi bu. Artık Fransa’ya gidebilirlerdi.

Ama tabii ki, gitmediler. Denize bir girip bir çıktılar ve Suzi sonunda bunu eğlenmek için yaptıklarını anladı.

Sörfçüler Suzi'nin müthiş bir kedi olduğunu düşünüyorlardı, öğle yemeği için denizden çıktıklarında onunla ilgili epey şamata

yaptılar. Önce onu biraz kurusun diye bir havluya sardılar, sonra da ona bir kutu sardalya verdiler. Balık! Sonra onunla top oynadılar ve kovalaması için bir kemeri kumda sürükleyip koşturdular.

Suzi, Fransa'ya dönememiş olsa da o günü çok iyi geçmişti.

Jo Teyze'nin evine döndüğünde Biff, "Küçük pisicik, küçük pisicik, nerelerdeydin?" dedi.

"Evet, neredeydin?" diye sordu Jo Teyze. "Üstüne başına bakılırsa yüzüyordun herhalde. Kuyruğuna da yosun yapışmış."

Suzi oturup her yerini yaladı, temizledi. Jo Teyze kuyruğundan yosunu aldı, sonra önüne bir kap kıyma koydu.

Suzi yemeğinin hepsini yedi. Balık değildi ama olsun, çok lezzetliydi.

“Mersi,” dedi bıyıklarını yalayarak.

“Ne tuhaf miyavlıyorsun,” dedi Jo Teyze.

Suzi mırlamaya başladı.

Ama Gebi'nin onu, tüyelerinin tersi yöne okşamasını özlemişti.

Kedi kayacı

Ertesi sabah Jo Teyze yine bisikletini çıkardı ve Suzi hemen sepetine atladı.

“Seni yanımda götürmeli miyim bilmiyorum,” dedi Jo Teyze. “Dün öyle bir halde döndün ki.”

“Şe mua!” dedi Suzi, Jo Teyze’nin neden pedal çevirmeye başlamadığını merak etmişti.

“Peki, peki,” dedi Jo Teyze, “ama bugün uslu dur lütfen.”

Çarşıya doğru yola koyuldular. Rüzgâr dinmişti ve köşeyi dönüp sahile indiklerinde denizin yağ gibi kıpırtısız, sakin olduğunu gördüler. Jo Teyze daha park etmeden Suzi sepetten atladı.

“Hay Allah, yine gitti,” dedi Jo Teyze, Suzi’nin denize doğru koşmasını izlerken. “Ne tuhaf bir kediciik.”

Tuhaf kediciik denizde *tekne* arıyordu. Böylesi güzel bir günde Fransa’ya giden tekneler olmalıydı mutlaka.

Kıyılarda gezinen deniz bisikletleri vardı ama Suzi’nin umudu kırılmıştı bir kere... Böyle kıyıda gezinen şeylerin işine yaramayacağını anlamıştı artık. Uzaklara açılacak bir tekneye ihtiyacı vardı.

Ve işte orada, çok hızlı bir sürat motoru vardı denizde. Arkasında genç bir

kızı çekiyordu. Kız, iki ince uzun kayağın üzerinde, ayakta kalmaya çalışıyordu. Çok hızlı gidiyorlardı. Böyle bir sürat motoruyla bir çırpıda Fransa'ya gidebilirdi!

Suzi iskelenin en ucuna kadar gitti. Kalkmaya hazırlanan bir sürat motoru ve onu arkasından çekmesi için hazırlanan bir kız daha vardı.

Suzi kızını izledi. Keşke bu motorlardan biri de onu çekseydi ama insanların üzerinde durdukları o uzun kayaklar Suzi için çok büyüktü.

Kız ayaklarını kayaklara yerleştirdikten sonra sürat motorunun arkasına bağlı ipin ucundan tuttu. Suzi minik patileriyle o ipleri de tutamazdı zaten.

Yapabileceği tek bir şey vardı: Kızla birlikte gitmek.

Suzi upuzun atlayıp, çok yumuşak bir şekilde kızın omzuna indi. Ama kız bundan pek memnun olmamıştı. “Çekil üstümden!” diye bağırdı. “Bu da ne!..” Başını yana çevirip omzundaki tüylü şeyin ne olduğuna baktı ama onu kovalamak için elini ipten ayırmayı göze alamadı çünkü her an başlayabilirlerdi.

“Çekilsene üstümden!” dedi tekrar, çenesiyle Suzi’yi itmeye çalışarak ama Suzi’nin kolay pes etmeye niyeti yoktu.

Neyse, artık zaten her şey için çok geçti. Sürat motoru büyük bir gürültüyle iskeleden kalktı. Kız ipi daha da sıkı kavradı ve Suzi omzunda sağa sola sendelerken kayakların üzerinde dengesini sağlamaya çalıştı.

İskelede, su kayağı yapanları izleyen bir sürü insan vardı ve Suzi’yi gördüklerinde hepsi birden gülmeye başladılar.

“Su kayağı yapan bir kedi!” dediler.
“Baksanıza!”

Su kayağı yapan kedi dengede durabilmekte çok zorlanıyordu. Nereye tutunabilirdi? Kızın upuzun saçları vardı. Suzi patilerinden birini kızın saçlarının arasına geçirmeyi başardı ve var gücüyle asıldı.

“Ayyy!” diye bağırdı zavallı kız ama kurtulmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Suzi eğlenmeye başlamıştı. Bu kadar hızlı gitmek çok eğlenceliydi ve üzerine sıçrayan küçük damlalar dışında ciddi bir şekilde ıslanmıyordu. Fransa’ya gitmek için ne harika bir yol.

Sonra bir şey fark etti. Az önce onlarınkinin yanında yol alan sürat motorlarından biri dönüş yapmış ve iskeleye yönelmişti! Onlar da mı geri dönecekti yoksa?

Evet, bir süre sonra onların sürat motoru da dönmeye başladı. Suzi fena halde hayal kırıklığına uğramıştı.

“Şe mua!” diye bağırdı kızın kulağına.

Bu kadarı fazlaydı artık kız için. Havaya sıçradı, dengesini kaybetti ve bir saniye sonra o ve Suzi suda debeleniyorlardı. Sürat motoru ise iskeleye onlarsız dönüyordu.

Suzi de iskeleye yöneldi. Yüzebildiğini keşfetmişti! Kedileme yüzüyordu.

Bu sırada, sürat motorundakiler kayak yapan kızın arkalarında olmadığını fark etmiş, onu almak için geri dönmüşlerdi.

“Ne oldu böyle?” diye sordu kaptan, kızı motora çekerken.

“Şu şapşal kedi!” dedi kız. “Hepsi onun suçu.”

“Ne kedisi?” dedi adam. “Kedi filan yok ki.”

“Ah canım, boğulmuş olmalı, zavallı pisicik!” Su kayağı yapan kız birden kendini suçlu hissetti. “Kendimi boğulmaktan kurtarayım derken, ona ne olduğunu göremedim.”

“Ben gördüm,” dedi motordaki diğer adam. “Yüzüyor. Bakın! İskeleye varmak üzere.”

Suzi, sırlıklam, üzerinden sular damlayarak, iskeleye ıktı. Tüm insanlar sevinç içinde onu izliyorlardı. Su kayağı yapan kız Suzi boğulmadığı için öylesine rahatlamıştı ki, onu hemen affetti.

Suzi onu izleyenlerin arasından geçip eve, Jo Teyze'ye koştı.

“Küçük pisicik, küçük pisicik, nerelerdeydin?” dedi Biff.

“Sormakta haklısın!” dedi Jo Teyze. Dehşet içinde, sırlıklam olmuş Suzi'ye bakıyordu. “Dünden bile daha kötü görünüyor.”

Sert bir havluyla Suzi'yi baştan aştığı iyice kuruladı ve kuruyana kadar başında otursun diye elektrikli ısıtıcıyı çalıştırdı.

Sonra Suzi'ye akşam yemeğini verdi: Bir kap tavşan eti.

“Bunu hak ettiğini pek düşünmüyorum ya, neyse,” dedi Jo Teyze.

Suzi yemeğini silip süpürdü. Balık değildi ama olsun, çok lezzetliydi.

“Mersi,” dedi Suzi bıyıklarını yalayarak.

Sonra Jo Teyze ona bir kap da süt verdi. Tüm o tuzlu sulardan sonra süt Suzi’ye çok iyi geldi.

“Mersi,” dedi Suzi tekrar.

“Ne tuhaf miyavlıyorsun,” dedi Jo Teyze. “Gerçi zaten baştan aşağı tuhaf bir kedisin.”

Jo Teyze okşamaya, Suzi mırlamaya başladı.

Ama Suzi, Gebi’nin onu, tüylerinin tersi yöne okşamasını özlemişti.

Fransa'ya gitmenin en ıslak yolu

Ertesi sabah Jo Teyze gazetesini açtığında bir de baktı ki gazetede Suzi'nin su kayağı yaparken bir fotoğrafı vardı!

“Dün nerede olduğun anlaşıldı!” dedi. “O kadar ıslanman normal tabii. Sanırım bugün evde kalsan iyi olacak.”

Ama Jo Teyze bisikletine biner binmez Suzi her zamanki gibi sepetin içine atladı.

“Şe mua!” dedi Jo Teyze’ye, kocaman yeşil gözleriyle yalvararak.

“Peki, gel bakalım,” dedi Jo Teyze.

Sahildeki çarşıya doğru ilerlerlerken bir kadın ve kocası Suzi’yi tanıdılar.

“Dün su kayağı yapan kediciğ değıl mi bu?” diye sordular.

“Senin kedin mi Jo Teyze?”

“Kimsesiz bir kedi,” dedi Jo Teyze.

“Besliyorum sadece.”

“Çok iyi yüzüyor,” dedi kadın.

“Evet,” dedi kocası. “Bugün olacıklardan haberi yoktur umarım.”

“Ne olacak ki?” diye sordu Jo Teyze.

“Bir yüzücü Manş’ı geçmeyi deneyecek. Küçük bir kedi için çok uzun bir mesafe, o da yüzmeye kalkmaz umarım.”

“Duydun mu pisicik?” dedi Jo Teyze.

“Manş’ı yüzerek geçmeye çalışmak yok,
tamam mı?”

Ama korkarım ki Suzi anlamamıştı.
Jo Teyze bisikletini park edince her zamanki
gibi sepetten atladı ve denize koştu.

Tekne arıyordu tabii. Şansına, denizde
küçük bir tekne vardı ve teknenin yanında
iri yarı, şişman bir adam duruyordu. Manş
Denizi’ni yüzerek geçmeyi deneyecek
olan yüzücüydü bu adam. Birisi onu uzun
yolculuğunda sıcak tutsun diye tüm vücuduna
yağlı bir şey sürüyordu.

Tüm bunlar Suzi için pek bir şey ifade
etmemişti ama birden ilgisini çekecek bir
şey duydu. Birisi, “İyi şanslar Jim! Fransa’ya
ulaşabilirsin umarım,” diyordu.

Fransa mı?

Adam Fransa’ya gidiyordu demek ki!

Adam yüzmeye başlayalı birkaç dakika olmuştu ki yanında onunla birlikte yüzen bir kedi gördü!

Adam çok yavaş ve tempolu yüzüyordu çünkü gidecek uzun bir yolu vardı ama bu bile Suzi için biraz hızlıydı; Suzi geride kalmamak için patilerini hızla öne arkaya oynatıyordu. Ama belli ki bu şekilde fazla dayanamayacaktı.

“Hadi evine dön!” diye homurdandı adam.

Suzi adamın ne dediğini anlamadı ama yaptığı da oydu zaten, evine dönmeye çalışıyordu!

“Ne dedin Jim?” diye sordu karısı. Karısı Judi, Jim’in iyi olup olmadığını kontrol etmek için bir tekneyle onu izliyordu.

“Yanımdakine baksana!”

Kocasının köpekbalığı filan kastettiğini sandı.

“Aman Tanrım!” dedi. “Nerede?”

“Bir kedi,” dedi Jim.

“Kedi mi?” Jim’in karısı dalgaların arasından dikkatle baktı ve Suzi’yi gördü.

Suzi başını olabildiğince yukarıda tutmaya çalışıyor, kulaklarını su girmesin diye aşağı kıvrınıyordu. Jim’in karısı kahkahalarla gülmeye başladı.

“Anne ördek ve yavrusu gibi görünüyorsunuz Jim,” dedi. “Onu tekneye alayım mı?”

“Boş ver,” dedi Jim. “Gayet iyi gidiyor. Yanımda olmasından memnunum.”

Böylece Suzi Manş Denizi’nde biraz daha ilerledi.

Ama çok yorulmaya başlamıştı ve geride kalmaktan korkuyordu. Adam zaman zaman onu beklemek zorunda kalıyordu.

En sonunda adam, “Judi, al kediyi artık,” diye seslendi karısına. “Beni yavaşlatıyor.”

Suzi birden sudan yukarı çekildiğini fark etti.

“Şe mua!” diye bağırdı hiddetle. Teknenin kenarına koştu, suya atladı ve tekrar yüzmeye başladı.

Jim boğulacaktı neredeyse. Yüzerken gülmek çok zordur. Judi, Suzi'yi bir kez daha tekneye çekti ve bu sefer teknenin alt kısmında bir ıstakoz ağının altına koydu.

“Manş'ı seninle beraber yüzmek istiyor galiba, baksana!”

Suzi ıstakoz ağından hiç hoşlanmamıştı ama öylesine yorulmuştu ki çıkmak için mücadele etmeye hali yoktu. Yere uzandı ve somurtmaya başladı.

“İşte böyle uslu uslu otur,” dedi Judi. “O kadar uzun mesafeyi nasıl yüzeceksin ki? Burada benimle kal.” Bir süre sonra onu ağın altından çıkardı, kurulayıp sıcak bir havluya sardı. Bir yandan da kaçmasın diye sıkıca tutmayı ihmal etmiyordu.

Suzi sonunda teknenin yüzen adamı takip ettiğini anladı. Demek ki Fransa'ya *gidiyordu*

ve yüzmektense Judi'nin kucağında gitmeyi tercih ederdi tabii, böylesi gerçekten çok daha kolaydı. Mutlu bir şekilde Judi'nin kucağına iyice yerleşti.

Judi saatine baktı. "İyi gidiyorsun Jim," diye seslendi kocasına. "Rekoru kıracak gibisin."

Ama henüz bunu söylemek için çok erkendi. Rüzgâr hızlanmaya başladı ve deniz gittikçe kabardı. Jim için ilerlemek fena halde zorlaşmıştı. Sonunda deniz o kadar dalgalandı ki Jim kımıldamakta bile zorlanmaya başladı. Judi onun hızında kalmak için teknenin motorunu kapadı. Dalgalar yükseldikçe tekne sağa sola sallanıyordu ve Judi, Suzi'yi güvende tutmak için yine ıstakoz ağının altına koydu.

Jim bir süre daha mücadele etti ama yapacak bir şey yoktu. Rekor şansını çoktan kaçırmıştı zaten.

Suzi karısının Jim'i tekneye çektiğini görünce gözlerine inanamadı. Hemen ardından tekne U dönüşü yapıp burnunu İngiltere'ye çevirdi; son damlaydı artık bu.

“Şe mua!” diye haykırdı kırık kalpli Suzi.

“Üzgünüm kedicik,” dedi Jim. “Bana şans getirirsin sanmıştım ama yanılmışım. Neyse, ne yapalım. Yarın tekrar denerim.”

Suzi adamın yüz ifadesinden, Fransa'ya gidemiyor olduğunu anladı hemen.

“Şe mua!”

“İşte, o da üzgün olduğunu söylüyor,” dedi Jim. Kalın bir kazak ve pantolon giyip kendine bir fincan kahve aldı. Artık tekne, motoru çalıştığı için eskisi kadar çok sallanmıyordu; Jim, Suzi'yi istakoz ağının altından aldı ve tüm dönüş yolunda onu kucağında oturttu. Onu çok sevmiştir.

“Çok cesur bir kedi,” dedi Judi’ye.
“Manş’ı yüzerek geçemedi ama Thames Nehri’ni geçebileceğine iddiaya girerim. *Guinness Rekorlar Kitabı*’nda başlığı görebiliyorum: ‘Thames Nehri’ni beş dakikada geçip rekor kıran kedi.’ Sen ne dersin kedicik?”
Suzi’nin kulaklarını okşadı. Suzi mırlamaya başladı ve uykuya daldı.

Uyandığında iskeleye gelmişlerdi.

“Şansına küs Jim,” diyordu insanlar.
“Yeniden deneyecek misin?”

“Hava güzel olursa yarın da deneyeceğim,” dedi. “Şans kedimi de yanıma alacağım tabii.”
Etrafına bakındı. “Aa, kedi nerede?”

Suzi kalabalığın arasından sıvışmış, eve, Jo Teyze’sine koşmuştu.

“Küçük pisicik, küçük pisicik, nerelerdeydin?” dedi Biff.

“Haline bakılırsa Manş'ta yüzüp gelmiş,” dedi Jo Teyze. “Ah kedicik, ne yaramaz bir şeysin sen.”

“Yaramaz!” dedi Biff. “Yaramaz! Akıllı Biff.”

Jo Teyze Suzi'yi yine kuruladı ve ona akşam yemeğini verdi: Bir parça tavuk. Suzi tavuğun hepsini yedi. Balık değildi ama olsun, çok lezzetliydi.

“Mersi,” dedi bıyıklarını yalayarak.

“Mersi,” dedi Biff. “Yaramaz!”

Suzi mırlamaya başladı.

Ama Gebi'nin onu, tüylerinin tersi yöne okşamasını özlemişti.

Suzi neredeyse denizin dibini boyluyor

Ertesi sabah Jo Teyze şapkasını topuzuna tuttururken Suzi sabırla koridorda, kapının dibinde bekledi. Bugün değişik, çiçekli bir şapka takmıştı Jo Teyze. Aynadan Suzi'yi gördü.

“Evet pisicik,” dedi. “Bugün boşuna bekleme. Günlerden pazar, kiliseye gidiyorum ve seni götürmeyeceğim.”

Ama tabii ki götürecekti. Jo Teyze bisikletini çıkarır çıkarmaz Suzi sepete yerleşti ve Jo Teyze ne derse desin, ne yaparsa yapsın yerinden kıınıldamaya niyeti yoktu.

“Peki,” dedi Jo Teyze sonunda. “Gel ama dışarıda durup beni bekleyeceksin.”

“Şe mua!” diye yanıtladı Suzi mutlulukla.

Jo Teyze bugün farklı bir yoldan gidip kentin dışına çıktı. Kilisenin yolu biraz yokuş olduğu için Jo Teyze bir süre bisikletini yürüyerek itmek zorunda kalmıştı. Suzi için sorun değildi. Sepetin içinde doğrulup etrafı izledi.

Kilise bir burnun (denize uzanan kara parçası) üzerindeydi ve Suzi oradan diğer taraftaki koyu görebiliyordu. Gemiler vardı orada, büyük gemiler!

Jo Teyze bisikletini park eder etmez Suzi bir fişek gibi fırlayıp gitti.

“Hay Allah,” dedi Jo Teyze. “Umarım yine denize gitmiyordur.”

Suzi kestirmeden aşağı indi, kumsalı geçip büyük bir iskelenin merdivenlerinden çıktı. İskeleden ayrılmak üzere olan, bayraklarla süslenmiş bir motorlu bot gördü. Hemen içine atladı ve bir halat yığınının arkasına saklandı.

Motorlu bot büyük bir kükremeye, arkasında beyaz köpükler bırakarak yol almaya başladı. Güvertede üniformalı bir sürü adam vardı, içlerinden biri de amiraldi üstelik ama tabii Suzi bunun farkında değildi. Bildiği tek şey geminin Fransa’ya gidiyor olduğuydu!

Öyle miydi acaba? Bot tuhaf, sosis şeklinde bir geminin yanına yanaşıyordu. Demek ki yine de Fransa’ya gidiyor olabilirdi.

Suzi geminin içindeki kafilenin en sonuna geçti. Önceden gemide olan denizciler amiralin teftişi için sıralanmışlardı. Birisi de tuhaf bir düdükle korkunç bir ses çıkarıyordu.

Amiral iki yana dizilmiş adamların arasından ciddiyetle, çalımli bir şekilde yürümeye başladı. Geride kalmamaya kararlı olan Suzi de, amiralin arkasından ciddiyetle hızlı hızlı yürümeye başladı; donanmayı denetlemek her gün yaptığı bir şeydi sanki. Gözler ileride, kuyruk yukarıda, futbol çoraplı patileriyle tempolu adımlar atıyordu. Bu haliyle neredeyse amiral kadar kelifelli görünüyordu. Üstelik onun amiralinki gibi yaldızlı şeritleri bile yoktu!

Adamlar gülmemek için kendilerini zor tuttular; böylesi küçük bir tekir kedi tarafından denetlenmek, pek sık yaşadıkları bir şey değildi.

Teftişin sonunda Suzi biraz sabırsızlanmaya başlamıştı. Bu yürüyüş ne içindi ki? Neden Fransa'ya doğru yol almıyorlardı?

Sonuçta hiçbir yere yol almadılar. Amiral, iskeleye geri dönmek üzere motorlu botuna binmişti. Suzi ise geri dönmek istemediği için koşup kule gibi yüksek bir şeyin arkasına saklandı.

Amiralin botu gittiğinde geminin kaptanı emri verdi: "Dalışa hazırlanın!" Tabii ki Suzi ne dediğini anlamamıştı.

Gemidekiler kapıları ve ambar kapaklarını kapatmaya koyuldular. Kısa bir süre sonra, geminin üzerinde bir tek Suzi kaldı. Adamların hepsi yok oluvermişti.

Neyse, Fransa'ya gidebildiği sürece yalnız yolculuk yapmak sorun değildi.

Ama neler oluyordu? Gemi batmaya başlamıştı! Suzi dehşetle geminin dibe dalışını, suların yükselip ona doğru gelmesini izledi. Kısa süre sonra geminin ana gövdesi tamamen kaybolmuştu ve Suzi kulemsi bir şeyin üzerine tırmanmış olsa da şimdi o kulemsi şey de batıyordu!

Zavallı Suzi. Kulenin suyun üzerinde kalan son minik parçasına sıkıca tutundu ve etrafındaki uçsuz bucaksız denize baktı. İskele çok uzaktaydı.

Denizaltının içinde kaptan periskopla yukarı bakmak istedi.

“Tuhaf,” dedi. “Hiçbir şey göremiyorum. Önünde bir şey var sanırım.”

“Bir bakalım,” dedi kaptan yardımcısı. “Aman Tanrım! Amiralin kedisi! Hemen geri yukarı çıkmalıyız!”

“Kedi mi?” dedi kaptan. “Ne kedisi?”

“Hatırlıyor musun, Şu bizi teftiŐ eden kedi. Amiral onu yanında götürmemiŐ miydi? Şu sorumsuzluğa bak. Neyse, ne yapalım? Yüzeye çıkalım mı?”

İ   ekerek, “Evet,” dedi kaptan. “Birinin onu iskeleye götürmesi l zım.”

Böylece Suzi, gemi yeniden suyun yüzeyine çıkarken yavaş yavaş yükselmeye başladı.

Oh be! Ama ne yapıyordu ki bu adamlar?
Bu gemi kendini batırıp çıkarabilen özel bir
gemiymi anlaşılan. Suzi bu durumdan hiç
hoşlanmamıştı.

Bu yüzden, denizcilerden biri onu
gözetleme deliğinin üzerinden alınca hiç
üzülmedi. Denizci onu bir şişme bota koydu.
Botun kıçtan takma bir motoru vardı ve kısa
sürede iskeleye ulaştılar.

Suzi hemen dışarı atladı ve adam botu
iskeleye yanaştırana kadar Jo Teyze'nin evine
giden yolu yarılarmıştı bile.

“Denizde kayboldun diye çok korktum,”
dedi Jo Teyze, Suzi eve döndüğünde.
“Kilisede ‘denizin üstünde tehlikede olanlar’
ilahisi söylenirken neredeyse ağlayacaktım.”
Son sözcüğü sesi titreyerek söylemişti. Biff
onunkinden de titrek bir sesle tekrarladı.

“Denizde tehlikede olanlar. Akıllı Biff.”

“Evet, çok akıllı bir kuşsun sen Biff,” dedi Jo Teyze.

“Denizde. Denizde. Akıllı Biff. Denizde.”
Şarkı söylemek hoşuna gitmişti Biff’in.

Jo Teyze, Suzi’ye hemen bir kap yemek koydu. Bu akşamki yemeği tavuk ciğeri idi. Balık değildi ama olsun, çok lezzetliydi. Suzi hepsini yalayıp yuttu.

“Mersi,” dedi bıyıklarını yalayarak.

“Ne tuhaf miyavlıyorsun,” dedi Jo Teyze.

“Mersi,” dedi Biff. Sonra yine şarkı söylemeye başladı. “Denizde. Denizde. Akıllı Biff. Denizde.”

Jo Teyze ve Suzi tam da uyku vakitlerinde başlayan bu şarkı faslından biraz yoruldu.

Yukarıdaki odasına çıkmadan önce Jo Teyze Suzi’yi uzun uzun okşadı.

Suzi mırlamaya başladı.

Ama Gebi'nin onu, tüyelerinin tersi yöne okşamasını özlemişti.

Yoksa arabayla mı dönecek?

Ertesi sabah Jo Teyze yine her zamanki gibi bisikletini çıkardı. Suzi sepetin içine hopladı ama sonra hemen geri inip eve döndü.

Gitmeden önce Biff'e veda etmesi gerektiğini düşünmüştü çünkü bugün Fransa'ya döneceğinden *emindi*.

“Or’vuar,” (Au revoir) dedi; Fransızca veda ediyordu.

Biff başını hafifçe yana eğdi.

“Akıllı Biff!” dedi Biff. “Selam Jo Teyze.”

Biff onun ne demek istediğini

anlayamamıştı anlaşılın. Normalde birine

hoşça kal dediğinizde o da size hoşça kal der.

Suzi bir kez daha denedi.

“Or’vuar.”

Bu sefer anlamıştı Biff. “Or’vuar!” dedi.

“Akıllı Biff. Or’vuar.”

Suzi dışarı koştu; neyse ki tam zamanında

yetişmişti; Jo Teyze kapıdan çıkmış, yola

koyulmak üzereydi.

“Bugün gelmemeye karar verdiğini

sanmışım,” dedi Jo Teyze, Suzi binebilsin diye

bisikleti durdurarak.

“Şe mua!” dedi Suzi.

“Ne tuhaf miyavlıyorsun,” dedi Jo Teyze.

Deniz kıyısındaki çarşıya doğru yol aldılar.

Jo Teyze bisikletini bir pastanenin önüne park etti. Bisikletinden inince, sepetten atlamaya hazırlanan Suzi'ye baktı.

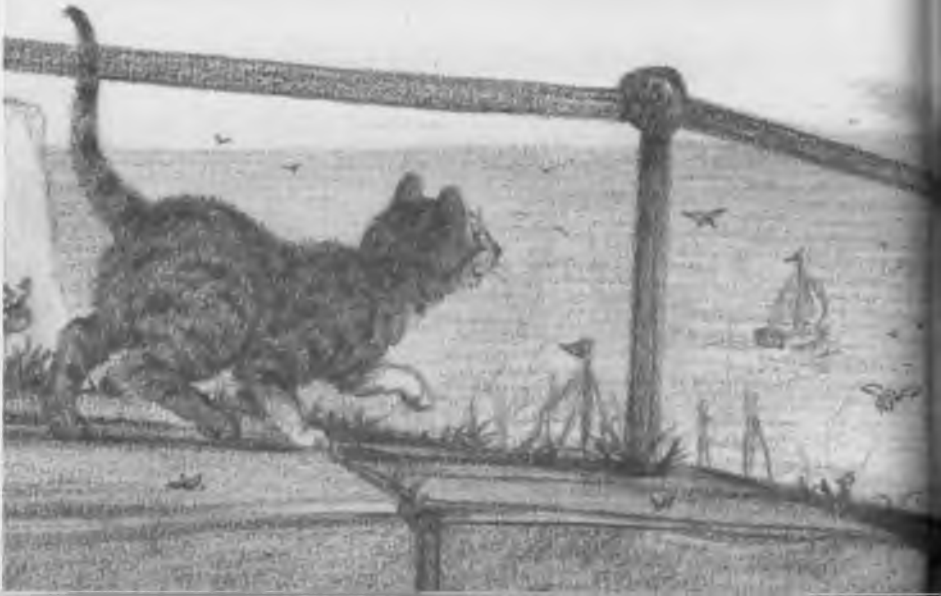
“Bu kez nereye gidiyorsun acaba,” dedi.

“Neyse, ancak akşam yemeğinde görüşeceğiz herhalde,” deyip pastaneye girdi.

Suzi aşağı atlayıp koşarak yolun karşına geçti. Tanıdık bir şey çarpmıştı gözüne:

Ponponlu bir kepi olan bir Fransız denizci!

Denizci belki de bir Fransız gemisine

gidiyordu. Suzi kaldırımından onu takip etmeye başladı.

Denizci çok hızlı yürüyordu; yetişebilmek için koşması gerekiyordu Suzi'nin. Epey uzağa gidiyorlardı anlaşılan. Bir süre sonra kaldırım iyice kalabalıklaştı; yanlarından gelip geçenler, etraflarındaki sesler artmaya başlamıştı. Suzi büyük bir limana doğru gittiklerini fark etti. Vinçler, doklar, gemi direkleri ve bacalarını görebiliyordu.

Gemiler! Suzi gemici adamı olabildiğince yakından takip etmeye devam etti.

Bir Fransız gemisine doğru gittiklerinden iyice emindi artık!

Zavallı Suzi. Bir Fransız gemisine filan gitmiyorlardı aslında. Adam köşeyi dönüp kocaman bir binaya girdi ve gözden kayboldu. Suzi peşinden gitmeye çalıştı ama binaya bir dönen kapıdan giriliyordu ve Suzi içeri girmeye çalıştıkça kapı onu döndürüp olduğu yere geri bırakıyordu! Suzi tekrar tekrar denedi ama hep aynı şey oldu.

Neyse, artık o denizciye ihtiyacı yoktu nasılsa. Bir limana gelmişti. Bu gemilerden biri mutlaka Fransa'ya *gidiyor olmalıydı*.

Suzi geniş bir yoldan, gemilerin olduğu iskelelere doğru ilerledi. Bir sürü araba da onunla aynı yöne gidiyordu. Arabalardan biri

Suzi'nin hemen yanında kaldırıma yanaştı ve şoför, üniformalı birine seslendi.

“Fransa feribotuna buradan mı gidiliyor?”

“Evet bayım. Düz devam edin,” dedi adam.

Fransa! Suzi bu arabayı kaçırmamalıydı. Araba hareket edince Suzi de koşmaya başladı. Denizciyi takip etmekten çok daha zordu bu. Suzi patileri acıyınca kadar koşmaya devam etti.

Araba durmak üzere yavaşladığında Suzi neredeyse pes etmek üzereydi. Feribota binecek arabalar kuyrukta bekliyorlardı. Eve arabayla gitmek Suzi'nin hiç aklına gelmemişti ama anlaşılın böyle olması gerekecekti. Fark edilmeden içine atlayacağı bir araba bulmak için kuyruk boyunca arabalara bakınarak koştu.

Sonunda tam aradığı arabayı buldu.

Arabanın sahibi olan ailenin o kadar çok bavulu vardı ki, bagajı tam kapayamamışlar, yarı açık bırakıp kapağını iple bağlamışlardı. Suzi bir bavul ile şezlongun arasından içeri sıvışıp kendine kıvrılabileceği bir yer buldu. Arabadakiler onu fark edebilirlerdi aslında ama neyse ki ellerindeki haritadan Manş'ı geçince Fransa'nın neresine gideceklerine bakmakla meşgullerdi.

Suzi'nin arabası yavaşça hareket etti. Birden yüksek bir sesle büyük bir rampadan aşağı inip geminin içine yerleştiler. Burası karanlıktı ama neyse ki açık bırakılmış birkaç lamba vardı. Suzi kımıldamadan duruyordu; insanlar dışarı çıkıp arabalarının kapılarını pat küt kapadıkça çıkan tüm o seslerden korkmuştu. Birbirinin önünde, arkasında, sağında, solunda, her yerde arabalar vardı.

Kapı sesleri feribotun metal yüzeyinde yankı yapıyordu.

Suzi'nin ailesi de arabadan çıktı ve diğer insanların yaptığı gibi kenardaki küçük kapıdan girip gözden kayboldular.

Sonunda sesler kesilmişti. Suzi dışarı baktı. Kimsecikler yoktu. Dışarı atlayıp arabaların arasından insanların girdikleri kapıya doğru ilerledi.

Ama birden başka bir ses başladı. Suzi durup dinledi. Geminin motorlarının sesiydi bu. Gidiyorlardı! Gemi kalkmıştı!

Suzi kapıdan geçip çabuk çabuk merdivenleri çıktı ve bir koridora vardı. Koridorun sonunda, masalarda oturup bir şeyler yiyen insanlarla dolu büyük bir oda vardı. Suzi bunun çok tuhaf bir gemi olduğunu düşündü; gemiden çok ev gibiydi. Sonra daha

da yukarı çıkan başka merdivenler olduğunu fark etti. Orada da yatak odaları mı vardı yoksa? Suzi merdivenleri tırmandı ve böylece ıslıl ıslıl güneşin altındaki güverteye çıkmış oldu.

Dört yanı denizdi. Suzi önce tüm gemiyi çevreleyen korkuluklara, sonra da geminin arka tarafına doğru koştu. İngiltere'nin yavaş yavaş gözden yittiğini görebiliyordu!

Sonra geminin ön kısmına, pruvaya doğru koştu ve orada üzerine oturabileceği bir halat yığını buldu.

Oturup, tam karşısında Fransa'nın belirmesini beklemeye başladı.

Nihayet evine dönüyordu.

Sonunda ev!

Geminin pruvasında bir biblo gibi oturan Suzi her geçen dakika Fransa'ya yaklaşıyordu.

Küçük bir kız gelip yanına oturdu.

“Geminin kedisi misin sen?” diye sordu.

“Şe mua!” dedi Suzi.

“Ne kadar tuhaf miyavlıyorsun,” dedi küçük kız. “Anneanne, bak. Geminin kedisi varmış. Öyle tuhaf miyavlıyor ki. Dinlesene.”

Suzi başka bir şey demedi. Az önce nereye gittiğini açıklamıştı zaten.

“Belki bir parça sardalyalı sandviç ister,” dedi anneanne.

İsterdi tabii. Verdikleri parçanın hepsini yiyip bıyıklarını yaladı.

“Mersi,” diye teşekkür etti.

“Demiştim bak, ne kadar tuhaf miyavlıyor, değil mi?” dedi küçük kız, anneannesine.

Sonra başka çocuklar da gelip Suzi’ye bir şeyler söylediler ama Suzi halatların üzerindeki yerinden kıılmıdamadı. Fransa’ya en yakın olduğu yerdi orası.

Suzi’ye çok uzun zaman geçmiş gibi geldi ama en sonunda, önlerinde ince bir çizgi halinde bir kara parçası belirmeye başlamıştı.

“Bakın! Bakın! İşte Fransa!” diye bağırdı küçük kız, eliyle işaret ederek.

Fransa! Suzi gözlerine inanamıyordu. Sonunda evine kavuşabilecekti.

O sırada bir gemici geldi ve Suzi'yi gördü.

“O kedinin ne işi var orada?” dedi.

“Geminin kedisi,” dedi küçük kız. “Daha önce görmemiş miydiniz?”

“Hayır, görmedim,” dedi gemici. “Bu geminin kedisi yok. Kaçak binmiş olmalı.”

İleri atılıp Suzi'yi tutmaya çalıştı. Suzi çabucak yana doğru hamle edip adamın elinden kaçmayı başardı. Adam hiç hayvansever biri gibi görünmüyordu. Değildi de.

Adam Suzi'yi gemi boyunca kovaladı: Merdivenlerden aşağı, koridorda, yemek odası boyunca ve sonra yeniden güverteye çıkan yol boyunca.

Bir süre sonra çocuklar da peşlerine takılmıştı. Harika bir oyun olmuştu onlara bu kovalamaca.

Zavallı Suzi. Evine o kadar yakındı ki. Artık yoluna başka bir şey çıkmamalıydı. Saklanması gerekiyordu, ama nereye? Kahkahalarla gülen, avaz avaz bağırarak çocuklar ona çok yaklaşmışlardı.

Sonra gözüne geminin direğini kestirdi. Bir sincap gibi tepesine tırmanıp en üstüne sıkı sıkı tutundu. Herkes durup yukarı baktı.

“Onu indireceğim oradan,” dedi gemici adam ve bir merdiven getirmeye gitti.

Suzi umutsuzluk içinde etrafına bakınıyordu. İşte Fransa’ya gitgide yaklaşıyorlardı. Fransa’ya ve evine...

Sonra Suzi başka bir şey gördü. Denizde, tam karşılarında bir Fransız balıkçı teknesi vardı. Teknenin güvertesinde bir merdivenin basamakları gibi sıralanmış dört çocuk duruyordu. Suzi’nin ailesiydi onlar! Evet, onlar olmalıydı.

“Çekilin bakalım,” dedi gemici adam,
çocukları direğin önünden uzaklaştırarak.
Elinde bir merdivenle geri gelmişti. Ama
Suzi onu fark etmedi bile. Adamın
kafasının üzerinden güverteye
doğru atladı,

korkuluklara
tırmandı ve
suya atladı!

“Aaa!” sesleri yükseldi izleyenlerden.

“Kedicik boğulacak!” diye haykırdı küçük kız. “Biri onu kurtarsın! Çabuk!”

Ama Suzi boğulmadı. Önce yemyeşil sulara epeyce derinlere daldı, sonra küçük patilerini yukarı aşağı oynatarak bir şişe mantarı gibi suyun üstüne çıktı.

Yüzmeye başladı. Geminin gövdesi hemen yanı başında yükseliyor, korkuluklara sıralanmış yüzler korku dolu gözlerle onu izliyorlardı.

Suzi artık dalgalar yüzünden balıkçı teknesini göremiyordu ama onu en son gördüğü yere doğru yüzmeye devam etti.

Küçük kız teknedeki oğlanlara doğru çalgınca kollarını sallıyor, onlara denizdeki Suzi'yi işaret ediyordu.

“Kedi denize atladı!” diye bağırdı.

Diğer çocuklar da ona katıldılar. “Kedi denize atladı!”

Küçük Fransız oğlanlar ne dediklerini anlamamıştı ama çocukların denizde bir şey işaret ettiklerini fark ettiler. Babalarına haber verip, tekneyi denizdeki şeye doğru döndürmesini söylediler.

Sonunda deniz biraz duruldu ve oğlanlar çok yakınlarında onlara doğru hareket eden bir şey olduğunu gördüler. Birkaç saniye sonra Suzi bir kovayla yukarı çekilmişti bile.

Feribot epeyce uzaklaşmıştı ama çocukların, Suzi sağ salim tekneye çıkabildiği için attıkları sevinç çığlıkları duyulabiliyordu; ona el sallıyorlardı.

Suzi hem sağ salim hem de çok mutluydu. Kovanın içinde teknenin motoru kadar yüksek bir sesle mırlamaya başladı.

“Bu bir kedi!” dedi Piyer. “Yüzen bir kedi!”

“Bir tekir,” dedi Henri.

“Patileri de futbol çorapları gibi,” dedi Paul.

“Suzi!” dedi Gebi. Suzi’yi canını acıtmamaya özen göstererek kovadan çıkarıp kucakladı. “Geri geleceğini biliyordum.”

O akşam İngiltere’de Jo Teyze endişelenmeye başlamıştı. Suzi gelmemişti.

“Nerede acaba?” dedi kendi kendine.

“Daha önce yemeği kaçırmamıştı hiç.”

“Yaramaz!” dedi Biff. “Selam Jo Teyze.
Or’vuar!”

“Ne dedin?” diye sordu Jo Teyze.

“Akıllı Biff. Or’vuar. Or’vuar.”

“Kimden öğrendin bunu?” dedi Jo Teyze.

“Benden olamaz, ben öğretmedim. Tabii ya,
tuhaf bir miyavlaması vardı kedinin. Yoksa o...”

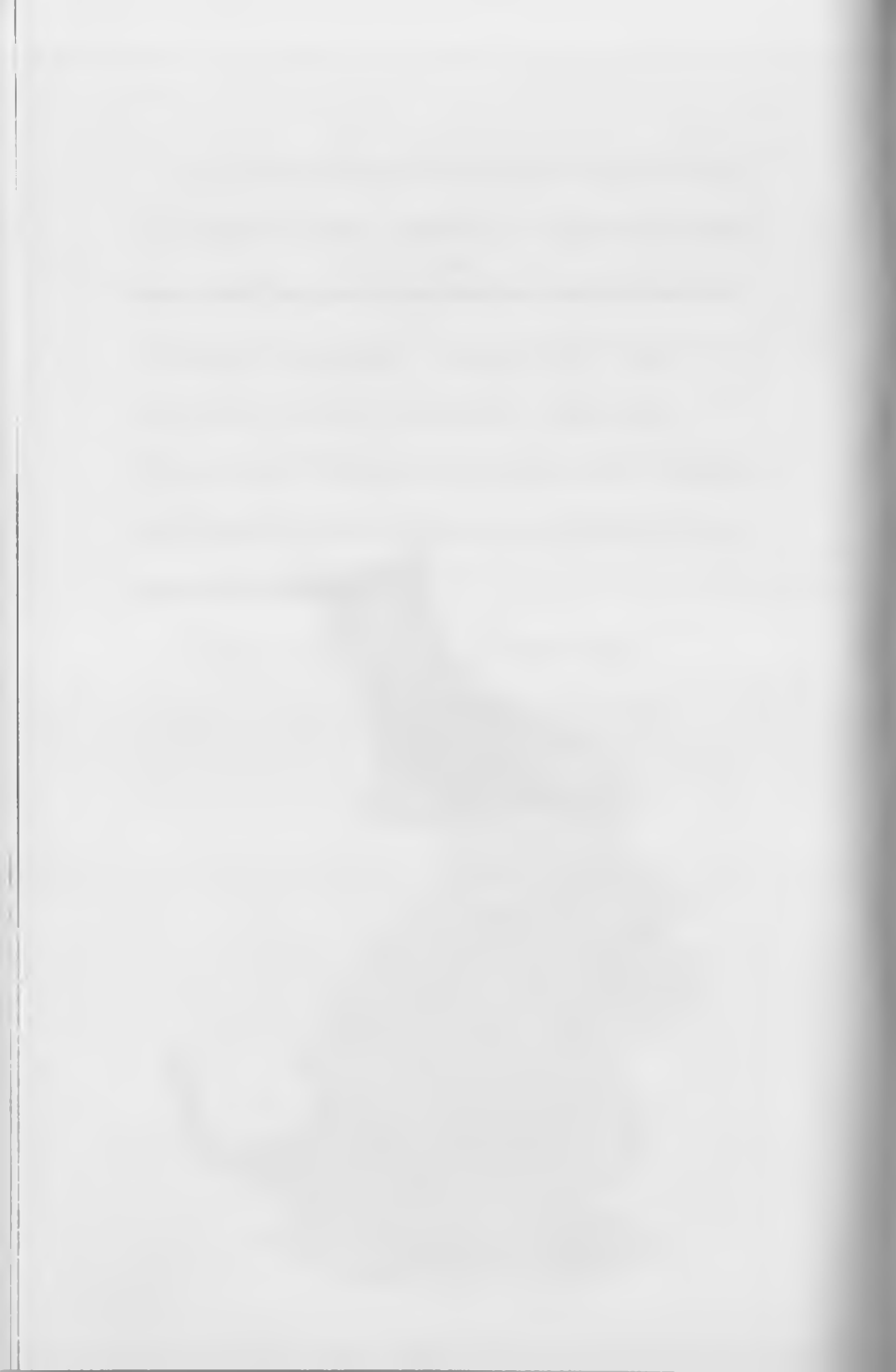

Jo Teyze'nin merak ettiği Fransız kediye ne olmuştur peki? Midesine o kadar çok balık indirmişti ki, güçlükle hareket edebiliyordu. Fransa'da çocukların odasındaki halının üzerinde dört çift parlak göz tarafından izleniyordu. Hiç durmayacakmış gibi şiddetle mırıyordu çünkü Gebi onu, tüylerinin tersi yöne okşuyordu!

Suzi sonunda evine kavuşmuştu.

Bu, Slop.

Slop bir peceli baykuş yavrusu.

Sisko ve tüylü.

Kocaman, yusuvarlak
gözleri var.

Yumusacık, incecik tüyleri var.

Slop her yönden kusursuz
bir baykuş.

BİR tek şey dışında...

THE NEW

1881

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

Bu, Otto.

Otto bir penguen yavrusu.

Antartika'da yaşıyor.

Ama Otto sıradan
bir penguen yavrusu değil.

Onun önemli bir görevi var...

THE LIFE OF

OF

THE

REV. DR. J. W. ALLEN

BY

W. W. ALLEN

Bu, Pim.

Pim bir karıncayıyen yavrusu.

Ama karıncayıyen de ne?

Pim ne olduğunu bilmiyor
ve öğrenmeye karar veriyor...

THE

The first of these was the mammoth
which was discovered in 1799
by Johann Spallanzani in the
marshes of the Vald'Arena.

Bu, Hilda.

Hilda küçük bir cilli tavuk.

Mısır gevreği yemeyi,
itfaiye araçlarını ve
teyzesine gitmeyi
çok seviyor.

Ama Hilda'nın hepsinden çok
istediği bir tek şey var...